

Onderwijs in tijden van corona

Halverwege maart gingen alle scholen in ons land dicht. Van de ene op de andere dag moesten leerkrachten aan de slag om thuisonderwijs mogelijk te maken. De KopKrant vroeg nog tijdens de scholensluiting naar de ervaringen van verschillende scholen. Schoolleiders Jamila Helstone (De Verrekijker in Den Helder), Harry Toebes (Het Creiler Woud in Kreileroord) en Lonneke Balder (De Regenboog in Stroet) delen hun verhaal.

Jamila Helstone - De Verrekijker in Den Helder:

'Dat de scholen dicht zijn, is nog steeds onwerkelijk. Dat je door een school loopt waar het stil is, blijft gek. Vanaf de eerste dag dat wij dicht waren, heeft mijn team bergen werk verzet. Op de eerste maandag werd de eerste weektaak al verstuurd naar alle groepen en konden de kinderen al aan het werk. Diezelfde week werden de eerste instructiefilmpjes gemaakt en verstuurd naar de kinderen. Zo kregen ze uitleg over de les, maar misschien nog belangrijker: de kinderen konden hun juf weer even zien. Voor kinderen kan deze scholensluiting een grote impact hebben. De school is dicht, de sportclubs zijn dicht, je mag even niet bij opa en oma op bezoek en je krijgt les van je ouder(s). Voor een aantal kinderen is de school de veilige haven en de juf heel belangrijk.'

Kernactiviteiten

'Vieren' is een kernactiviteit binnen ons Jenaplanonderwijs. Door samen te vieren, wordt het kind zich bewust dat het deel uitmaakt van de stamgroep en de hele school. Bij de verjaardag van kinderen staan wij uitgebreid stil. Nu de school dicht is, doen wij dat door de kinderen een persoonlijk kaartje te sturen. 'Gesprek' is ook een kernactiviteit binnen ons onderwijs. We starten elke dag, in elke groep, in de kring. Dat is nu een beetje lastig. Toch gaan we het proberen. Een virtueel kringgesprek met Microsoft Teams in groep 4/5. Als dit goed werkt, zullen we dit in de andere groepen ook gaan doen. Zo hebben de kinderen ook weer contact met elkaar! De kinderen werken voor het grootste deel digitaal aan hun schoolwerk. De groepsleider monitort dit van afstand. Ziet de groepsleider

dat een kind vastloopt, dan kan de groepsleider met het kind chatten. Andersom kan dat ook. Maar even facetimen met het kind is ook iets wat veel gebeurt. Elke week probeert de groepsleider met elk kind even contact gehad te hebben. Dit kan via beeldbellen of telefonisch. De groepsleiders krijgen dan wel meteen een rondleiding door het huis, dus met 10 minuutjes per kind zijn ze er niet ;-).'

Harry Toebes - Het Creiler Woud in Kreileroord:

'In Kreileroord missen we de kinderen ontzettend! We zijn een dorp waarin iedereen sterk bij elkaar betrokken is, maar nu letterlijk afstand moet houden. Dat voelt heel onnatuurlijk. Alle kinderen van unit 1 (de kleutergroep) krijgen wekelijks een thuispakket met puzzels, vouwblaadjes, knutsel- en beweegopdrachten et cetera. De kinderen van unit 2 (midden- en bovenbouw) hebben een weektaak voor rekenen, taal en wereldoriëntatie. Deze taken kunnen ze digitaal doen. De leerkrachten hebben dagelijks contact met de kinderen, soms via Google Meet, om ze te kunnen volgen. Ouders en kinderen kunnen dagelijks hun vragen bij de leerkracht kwijt en krijgen meteen antwoord. Ik heb met alle ouders gebeld de afgelopen week om te vragen hoe het thuis gaat en of we nog ergens mee kunnen helpen. Ouders geven aan dat ze blij zijn met ons thuisaanbod en dat ze allemaal met hun kinderen goed aan het werk zijn. We zien dat ook terug op het dashboard waarop we de vorderingen kunnen volgen. Eigenlijk gaat het dus heel goed!

Lonneke Balder - De Regenboog in Stroet:

'Ook al verwachtten we de sluiting, toch was de aankondiging van de scholensluiting

een heftig moment. Maar, heel mooi, zodra de kogel door de kerk was, ging iedereen in de oplossingsgerichte en praktische stand. Wat hebben we nodig? Hoe starten we morgen? Welke communicatie gaat naar ouders? Hoe hebben we het digitaal op een rijtje? Maar de belangrijkste vraag was: hoe gaan we onze kinderen hier doorheen trekken? Prachtig om te zien hoe snel er geschakeld werd door iedereen. Door onze leerkrachten, door onze ouders, maar vooral door onze kinderen. Het is namelijk niet niks! Niet meer naar je school gaan, de plek waar je het grootste gedeelte van je week bent, waar je leert, waar je speelt en waar je je vrienden en vriendinnen doorgaans ziet.

Tablets en een internet-aansluiting

Wij werken met Snappet, een digitaal platform waarop de kinderen hun rekenen, taal, spelling en begrijpend lezen aangeboden krijgen. Ook op school al, dus dit was niet lastig om te zetten naar thuisonderwijs. Het was nog wel een uitdaging om iedereen de mogelijkheid te bieden om thuis te werken. Zo hebben we een aantal laptops en tablets rondgebracht en hebben we geregeld dat een gezin internetaansluiting kreeg. Dit is namelijk niet voor iedereen een vanzelfsprekendheid. We hebben als team enorm respect voor de ouders als juf en meester. Het is name-

lijk niet niks om je kind thuis te onderwijzen. Ten eerste zijn de ouders hier niet voor opgeleid, en daarnaast zijn de ouders thuis niet 'vrij', maar hebben zij ook nog hun werkmattige verplichtingen.

Kennis en ervaring opdoen

Ik vind het prachtig om te zien wat voor een enorm mooie initiatieven ontstaan in deze tijd. De hulp die men elkaar biedt. Ook ouders onderling die elkaar helpen. Daarnaast alle (digitale) stappen die we nu nemen, het niet doen van eindtoetsen en in het VO de eindexamens. Al die keuzes brengen ons ook een hoop kennis en ervaring. Ik hoop dat we hier in de toekomst onze vruchten van kunnen plukken. Dat we wellicht keuzes anders maken, omdat we weten dat dit kan en geen angst hebben van het loslaten van het oude. Wie weet!

Missen

Om de kinderen te zien en contact te hebben zijn we aan het beeldbellen, of we chatten via Snappet en we zijn ook al een paar keer langs geweest. Vooral om praktisch wat te brengen (laptop, tablet, werk voor de jongere kinderen die nog niet op Snappet werken), maar ook een opsteker (zo noemen wij een compliment) richting alle ouders in de vorm van een bosje tulpen dat we aan de deur hebben gehangen. En dan op (bewuste) afstand even een snelle klets met de

kinderen en ouders. Kortom, gaat het goed met ons? Ja, we redden het en daar zijn we trots op. Maar wat missen we de kinderen enorm! En wat missen we de interactie. En natuurlijk zijn er ook wel wat zorgen. We richten ons vooral op de kernvakken, we geven digitaal instructie en hebben digitaal contact met de kinderen, maar is dit genoeg? We gaan het zien.'

'Ja, we redden het en daar zijn we trots op. Maar wat missen we de kinderen enorm!'